

ниците желание за завръщане въ града. Тази идея, поддържана от опитни и далновидни сливенци, била турена наистина въ изпълнение, за голѣмъ ужасъ на останалитѣ. И все пакъ не ненависть, а милость владѣяла въ сърдцата, при последна раздѣла отъ всичко скъпо и мило въ родния край. Селимински, лирически възбуденъ въ разказа си, намира и тоя пжть сполучливъ, дори патетиченъ изразъ на чувствата, които движатъ опечаленитѣ му съграждани:

„Дълбоко трогнатъ и съ голѣма скръбъ народътъ бѣ принуденъ да напустне светилищата си и семейнитѣ, бащини и прадѣдни гробища. За последенъ пжть той се отправи въ храмоветѣ, да се помоли Богу, който да благослови изселването, както нѣкога направилъ Израилевиятъ народъ при бѣгството си отъ Египетъ. За последенъ пжть той тѣпчеше земята, гдето е приемалъ богатата и благословията на небето, гдето се е молилъ, гдето е билъ благословенъ бракътъ му и кръщавани децата му... За последенъ пжть той посети гробищата, гдето почиватъ прадѣдитѣ, родителитѣ, децата, роднинитѣ и приятелитѣ му. Тамъ, при последно четене на заупокойка, бликнаха върху гробоветѣ за последенъ пжть сълзитѣ му. О, колко силно е свързанъ човѣкъ съ родния си край!“

Следъ като се споразумѣли, какъ да тръгнатъ и какъ да си помагатъ по пжтя, сливенци потеглили съ керванитѣ си на 13 априль. Тѣхниятъ примѣръ подействувалъ заразително на всички съседни области, така че отъ Стара-Загора, Ямболъ, Карнобатъ, Анхиало и толкова други тракийски градове и села потеглили безброй семейства за Русия или Дунавскитѣ княжества. Броятъ на изселенитѣ сливенци възлизалъ на около 15 хиляди души, а всичко отъ Тракийско се събрали на Айтоското поле 16,565 семейства или близу 100 хиляди население, на пжть за северъ. Между бѣжанцитѣ се намирали и 116 души отъ доброволческата команда на Мамарчова, заселени по-късно въ Влашко. Мамарчовъ и по пжтя презъ Балкана, покрай р. Камчия, още водѣлъ споръ съ противницитѣ на изселването въ Влашко или още агитиралъ за бунтовнишкото си дѣло, поради което рускитѣ власти го изпратили подъ стража за Букурещъ. „Сжщиятъ този (Георги Боюка), бележи Селимински, ми се заканваше да ме убие, считайки ме главна прѣчка за успѣха на предприятието си“.